

«El “Brusi” se sent maltractat per la Generalitat»

Nomenat fa poc més d'un mes, Enric Sopena ha substituït Josep Pernau en la direcció del «Diari de Barcelona», un diari que vol definir-se «progressista i plural», i que aspira a exercir la crítica «també» contra les institucions autonòmiques, un fet, segons el seu nou director, «insòlit en la premsa catalana».

Fúlvia Nicolàs

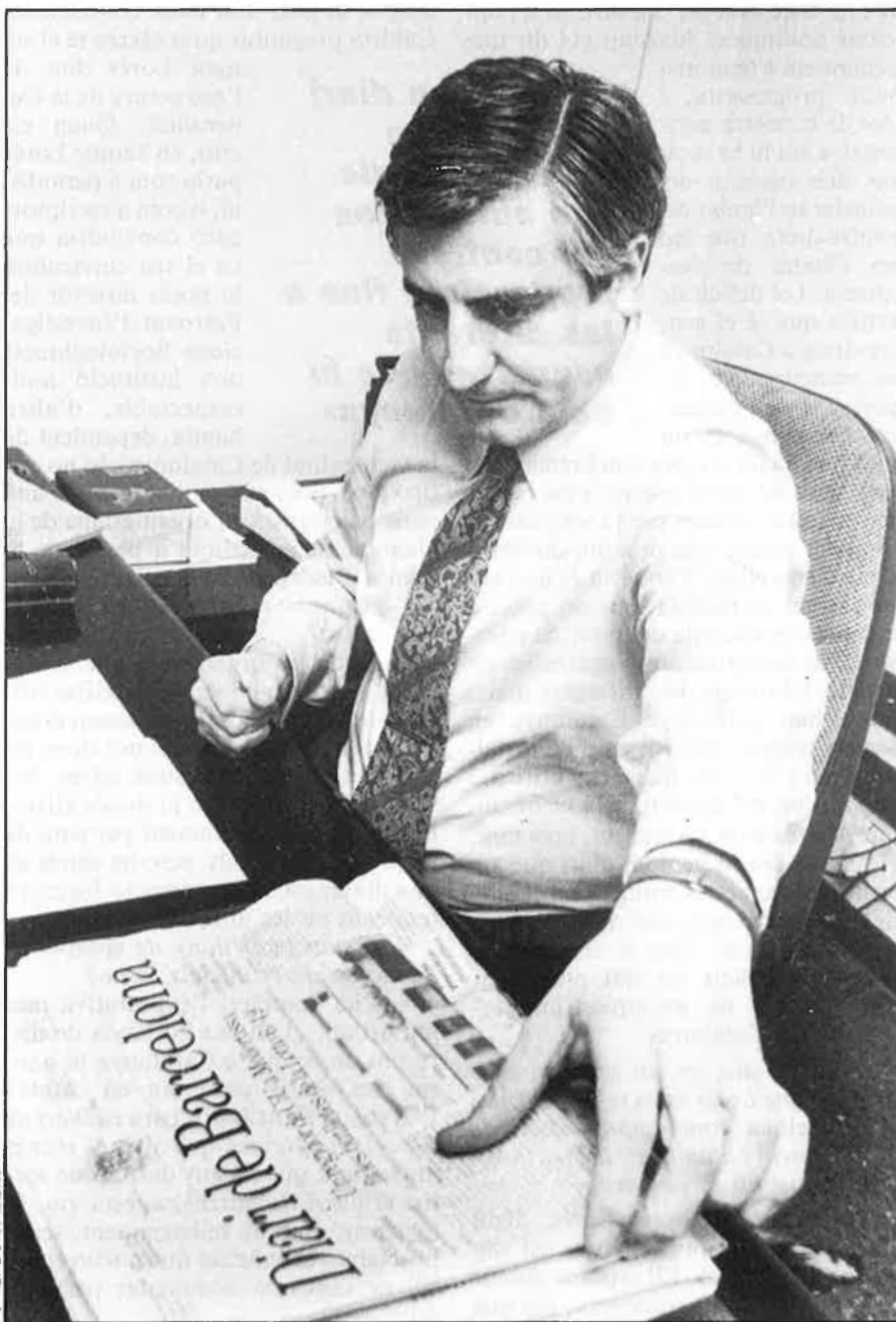
— **L**a destitució de Josep Pernau i el nomenament d'Enric Sopena com a nou director del Diari de Barcelona poden interpretar-se, no sols com una decisió empresarial, sino també una decisió política.

— Jo no ho sé. En tot cas això vindria preguntar-ho a l'empresa, a Antonio Asensio, que és el president del consell d'administració. Jo sé que no és a causa de cap ingredient polític perquè el diari mantindrà i està mantenint, d'ençà que sóc director, la mateixa línia fonamental que amb Josep Pernau. També cal dir que jo estic incorporat al diari des del principi, com a delegat a Madrid, i he estat present en tots els consells de direcció del diari. Venia cada setmana a Barcelona. No és el primer cas ni serà l'últim que en aquesta casa, com en tantes d'altres, hi ha canvis de direcció, perquè de vegades les coses no van d'acord amb les previsions inicials. Bàsicament, la línia continua sent la mateixa, passa que accentuarem els continguts informatius i els continguts ideològics, perquè jo crec que una empresa periodística ha de tenir una coloració, i cal reforçar-la, tot assumint perfectament la línia de Pernau, que faig meva.

— Potser han pensat, en qualsevol cas, que ara que s'acostaven les eleccions calia un director més militant.

— Jo només sóc militant de la llibertat d'expressió. Els que em coneixen de fa molts anys saben que jo faig un periodisme potser més bel·ligerant, però això no vol dir canviar la línia política, això vol dir accentuar-la, que és diferent.

— Entre les seves bel·ligeràncies, potser la més forta, si seguim els articles

DOMÈNEC UMBERT

«Només sóc militant de la llibertat d'expressió».

que publica darrerament en alguna revista, és la bel·ligerància antipujolista.

— ¿Antipujolista? ¡En absolut! Si ho diu pels meus articles de *Tiempo*, bé, doncs, deu ser que aquí sóc antipujolista i a Saragossa antisocialista, perquè m'he dedicat a destapar preteses o no tan preteses corrupcions a l'Ajuntament de Saragossa... No és cert. Des

de fa molts anys he estat crític amb la política de l'actual govern de la Generalitat, i tinc articles crítics, d'altres no tan crítics, i fins i tot alguns altres de suport a Pujol en moments difícils per a ell, com l'any 1980, quan el manifest dels 2300...

— ¿Segons quins trets definiria la línia ideològica del Diari de Barcelona?

—Vull fer un diari que busqui l'espai ideològic entre el centre progressista i les diferents esquerres que hi ha a Catalunya. Que sigui plural, que hi càpiga tothom. Un diari que criticarà les gestions dels governs municipals de Catalunya en mans de socialistes i comunistes quan toqui fer-ho, i el mateix pel que fa al govern central. La llibertat d'expressió està per damunt de les opcions polítiques. Això no vol dir que renunciem a tenir una

visió progressista, i des de la nostra perspectiva ara hi ha moltes més coses a denunciar en l'àmbit del centre-dreta que no en l'àmbit de l'esquerra. I el dèficit de crítica que té el centre-dreta a Catalunya és immensament superior al de l'esquerra. Catalunya és un país que ha fet sempre una premsa que està molt bé, però que no s'ha caracteritzat precisament per la seva crítica al poder polític més pròxim, que és el de la Generalitat. I aquesta és una cosa bastant surrealista, que no passa a cap país democràtic del món. Si anéssim a les hemeroteques i agaféssim els articles editorials dels diferents diaris que s'han publicat a Catalunya en aquest temps, veuríem com editorialment no s'hi troba quasi cap crítica, i cap a fons, del govern de la Generalitat. Això és molt sorprenent, i per tant, el fet que ara hi hagi un diari que accentui més aquestes crítiques no sols ha de semblar normal, sinó que a més ens hauria d'alegrar com a demòcrates, perquè restableix un cert pluralisme que —si més no, en aquest àmbit— mancava a Catalunya.

—L'altre dia, en un programa de TV3, Jaume Lorés es va referir al Diari de Barcelona com «aquest diari de l'ajuntament i d'una part del partit socialista que no és la meua».

—Lamento que en Lorés digui aquestes inexactituds, perquè ell sap que no són veritat. Ell sap que aquest no és el diari de l'ajuntament, sap que és el diari d'una empresa que està constituïda per tres socis. Un d'ells és el grup Z, el grup periodístic més important que hi ha a Espanya; un altre és Iniciatives, que fa altres coses a més de fer diaris, i que està vinculada a l'Ajuntament de Barcelona; i l'altra és l'ONCE. Cadascuna de les tres té el trenta per cent, però el grup Z a més té la gestió, i el president del consell d'administració d'aquesta casa es diu

«Vull fer un diari que tinga un espai ideològic que abrace des del centre progressista fins a les diferents esquerres que hi ha a Catalunya»

Antonio Asensio. Si el senyor Lorés creu que Antonio Asensio és l'alcalde de Barcelona, ho lamento molt per ell. És curiós, Jaume Lorés, que no s'amaga de dir que és militant del PSC, sempre està a la defensa de Convergència, com es veu, repassant els seus articles a *La Vanguardia*, o les seves intervencions a Catalunya Ràdio... Sembla com si tingués una mala consciència. Caldria preguntar quin càrrec té el

senyor Lorés dins de l'estructura de la Generalitat. Quan escriu, en Jaume Lorés parla com a periodista, o com a escriptor, però convindria que en el seu currículum hi posés director del Patronat d'Investigacions Sociològiques, una institució molt respectable, d'altra banda, dependent de la Generalitat de Catalunya. Jo no critico això, però em sembla fort que una persona que està a l'organigrama de la Generalitat es dediqui a parlar de la manca d'independència dels col·legues.

—¿Com va el Brusi? ¿Puja de vendes, baixa?

—Hi ha un organisme, que es diu OJD, que és qui divulga les xifres oficials dels diaris, nosaltres passem el seu control i crec que no som nosaltres els qui hem de dir les nostres xifres. No seria gaire creïble que jo donés xifres. El diari està lleugerament per sota de les previsions inicials, però ha entrat en una dinàmica de recuperació força interessant en les últimes setmanes.

—¿Estan molt lluny de complir-se les expectatives inicials, o no?

—S'ha complert l'expectativa més important. ¿Qui ens ho havia de dir, fa uns anys, que a Catalunya hi hauria tres diaris cada dia en català? L'Avui, el Punt Diari, i ara el Diari de Barcelona. Jo crec que això és el més important: que un any després de sortir, el Diari de Barcelona està viu, és al carrer, amb un relleu, sense problemes econòmics que portin el perill de tancar o acomiadar treballadors...

—Es va dir que havien tingut problemes econòmics molt seriosos.

—Es diuen tantes coses... Una cosa són les pèrdues i una altra les inversions. Jo dic que aquesta empresa no tan sols no posa treballadors al carrer, sinó que a més contracta treballadors. Aquesta empresa té un gran interès a relleuar el diari. Que tingui o no tingui pèrdues... no hi ha cap empresa no-

va que en el seu primer any no tingui pèrdues d'entrada. L'important és preguntar-se si hi ha capacitat per anar invertint i que el producte tiri endavant.

—Hi havia qui posava terminis a l'existència del Diari de Barcelona: fins a les eleccions, fins als Jocs Olímpics...

—Exacte: primer es va dir que duraria fins a les eleccions municipals; doncs van passar, i ara ens diuen que fins a les autonòmiques. Bé, doncs passaran, i tothom veurà com un any després continuarà sortint. Aquest no és un diari per a les eleccions autonòmiques. Després, que fins als Jocs Olímpics; bé, això ja m'agrada més: fins al 92, és un termini que deixa respirar. Però passaran els Jocs Olímpics i aquest diari continuarà sortint. I serà bo, perquè aquest país, Catalunya, necessita no només un diari, sinó dos o més en català.

—¿S'ha sentit maltractat, el Diari de Barcelona?

—Pel que fa als col·legues de Barcelona, a la premsa, no gens. El diari sí que s'ha sentit maltractat, com a tal, i abans que jo fos director, des del moment en què la primera reacció visible

DOMÈNEC UMBERT

del govern de la Generalitat de Catalunya davant la nostra sortida fou anul·lar les subvencions per a la difusió de la premsa a l'escola. No deixa de ser sospitós. Em preocupa molt, no pel que fa al finançament, que un diari no s'ha de finançar amb coses com aquesta, sinó pel que significa. Em preocupa que una vegada més, per damunt de la seva tradicional retòrica en defensa de la llengua de Catalunya, alguns polítics de Convergència amb singulars responsabilitats es posin tan nerviosos quan surten diaris en català que ells intueixen que no serveixen per a fer diguem-ne «ovació permanent» sinó que poden ser crítics; tan nerviosos, que deixen de subvencionar la premsa en català. Crec que és un cas de mal tracte al *Diari de Barcelona*. I també em preocupa que des de tribunes que són públiques, que paguem tots els catalans i tots els espanyols, s'hagin dedicat a fer mofa i a fer burleta i propaganda contrària al *Diari de Barcelona*. Des d'emissores que, d'altra banda, tenen com a principal objectiu la normalització de la llengua. ¿És que el *Diari de Barcelona* no està contribuint des de fa un any a norma-

litzar la llengua i entrar en uns altres àmbits que depassen els tradicionals on arribava l'*Avui*? Nosaltres estem lluintant per introduir el diari en àmbits que tradicionalment no llegeixen en català. A vegades sembla que el que aquí es protegeix no és el català, sinó els seus catalans, que és molt diferent.

—¿Com veu el desembarcament de molts dels mitjans de Madrid a Catalunya, com va fer El País i ara preparen o han fet ja l'ABC, el Diario 16, Cambio 16, etc., amb edicions especials i, fins i tot pàgines en català?

—Me n'alegro moltíssim i crec que és molt bo que a Madrid Catalunya susciți tant interès, d'una banda, i de l'altra, el fet que aquí serem més, competirem més, i això és perfecte. Jo no sóc aïllacionista ni proteccionista, i crec que com més serem més riurem. A mi, no em preocupa gens que vingui la premsa de Madrid. Una altra cosa que caldria veure és si tenen èxit. I quins ajuts tenen, això seria bo saber-ho: qui està potenciant això i qui beneeix amb les seves presències la implantació de determinada premsa, i si aquesta premsa ha fet o no històricament una polí-

tica de defensa del catalanisme. Em suggereix tantes preguntes, aquesta pregunta que m'ha fet...

—*El Diari de Barcelona és massa de Barcelona, diu la gent de fora d'aquesta ciutat. ¿Això obeeix a un pla establert, o hi ha projectes perquè canviï?*

—No podem oblidar com es diu, per començar, i la seva atenció preferent ha de ser Barcelona. Però això que m'està dient és veritat. Nosaltres tenim corresponsals arreu, i jo vull potenciar la informació de tot el país, és una mancança que intentarem corregir. Ja tenim un mercat fora de l'àrea metropolitana de Barcelona, i n'hauré de tenir més, haurem d'estar presents a la vida de Catalunya, i a la vida de les Illes i del País Valencià, on tenim projectes d'expandir-nos.

—¿Delegacions al País Valencià i a les Illes, quan?

—Ara ho estem estudiant, i jo crec que després de l'estiu serà possible començar a parlar seriosament d'aquests projectes.

—*Fins ara, la informació del País Valencià i les Illes anava inclosa dins la secció Espanya...*

—Ah, sí, sí, sí. En la nova estructura de seccions del diari no ens mourem tant, a partir d'ara, per criteris geogràfics, sinó per criteris de continguts, i per tant, ara desapareix de l'àrea política el concepte d'Espanya i de Catalunya o de País Valencià, Països Catalans... A la nova secció de política i a la de societat hi haurà informació d'aquestes zones i d'altres. Però que el País Valencià o les Illes puguin estar fins ara, o a partir d'ara, en la secció d'Espanya, penso que respon a una realitat.

—¿No hi ha un espai informatiu de Països Catalans?

—Sí, pel que fa a la mateixa llengua, però els problemes específics, reals, tenen poc a veure amb Catalunya. Els mitjans informatius que assumeixen això de Països Catalans estan fent una opció ideològica i molt voluntarista, que no té res a veure amb el sentit majoritari d'aquestes nacionalitats, o regions, o com es vulgui. Ara, al *Diari de Barcelona* el problema no existirà, perquè hem canviat l'estructura de les seccions, però, si sorgís, no tindriem inconvenient a continuar fent com abans. L'important és que se'n parli, del País Valencià i les Illes, amb cura i defensant la llengua i la cultura comunes, no el rètol sota el qual surti aquesta informació. Repeteixo que volem expandir-nos, i tenir en compte els lligams de la llengua i la cultura, crec que tampoc no n'hi ha gaires més. □

«A vegades sembla que el que es protegeix no és el català, sinó els «seus catalans, que és molt diferent».

